

sect, hoe de onberispelijke vorm van den honigraat den goudgelen glans der gepuurde honig verhoogt. *Vitae non scholae* zal het (met een enkele uitzondering misschien) ook in uw toekomst wel worden; en immers machteloos kruipt dan uw wetenschap zoo ge de kunst der heldere uiteenzetting, en de kunst van stijl en welsprekendheid, en de kunst van stem en voordracht versmaadt. Aan veel waarmeê de kunst in onheiligen vorm uw zinnen wil streelen, hebt ge om Christus wil u te spenen, en ge brengt dat offer met gewilligheid. Maar doet meer. Staat er naar om als goede Calvinisten, ook de Doopersche vormloosheid en de vormenschuwheid van den Methodist teboven te komen. Ook in de vormen moet de glorie onzes Gods triomfeeren. En schooner is er niet, dan waar bij jonge mannen een schoone geest in schoone vormen doorschijnt.

En nu, het zou onschoon in den Rector zijn, zoo hij het liedeken van verlangen zong. Ik moet van mijn Rectoraat nu scheiden, en ik doe zulks, mijzelf en onze stichting gelukkig prijzend, dat ik het nogmaals mag overdragen in handen van mijn Hooggeachten ambtgenoot Rutgers, dien het Besluit van H.H. Directeuren als mijn opvolger aanwees.

Zoo leg ik dan hiermede de Rectorale waardigheid neder, en breng die in naam van H.H. Directeuren over op den Hooggeleerden Heer Frederik Lodewijk Rutgers, Doctor en gewoon Hoogleeraar in de Heilige Godgeleerdheid, dien ik mitsdien als Rector onzer school voor den cursus 1888/9 proclameer.

Nu acht jaar geleden, Veelbeminde Broeder, viel mij gelijke eere te beurt en ik bad u — toen niet het minst aan uzelf denkend — daarbij toe, dat er, als weer een jaar om zou zijn, niet één uit onzen kring mocht worden gemist. Uw soms niet sterke gezondheid baarde toen, die u liefhebben, soms zorg. En nu, acht jaren lang genoten we u weer, acht jaren lang hebt ge voor ons gearbeid, en in die acht jaren is het of ge, tegen de verdrukking in, in kracht en welstand winnend, alle zorg van het vriendenhart beschamen kondt. — o Zooveel is in die acht jaren anders geworden. Onze menschenkennis is niet altoos met hartverkwikkende bijdragen verrijkt. Ook uw blik in den strijd is eer ernstiger dan optimistischer geworden. Maar in die acht jaren blonk ook de trouwe onzes Gods zoo schitterend, en leerden we zooveel te beter verstaan hoe ondoorgrondelijk zijn barmhartigheden zijn. Laat mij aan die